

عنوان مقاله:

تعهد تخیری در حقوق ایران

محل انتشار:

پژوهشنامه حقوق خصوصی احرار، دوره 1، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

اکبر ایمان پور - استادیار حقوق خصوصی، گروه حقوق، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه گیلان، رشت، ایران.

مهری مسعودی - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، گروه حقوق، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه گیلان، رشت، ایران.

خلاصه مقاله:

یکی از انواع تعهداتی که از عقد ناشی می شود و مردم در قراردادهایشان به آن متعهد می شوند، تعهد تخیری است. تعهد تخیری، تعهدی است با دو یا چند موضوع که اجرای یکی از موضوعات برای وفای به عهد کافی است. مانند تعهد کسی که کالایی را از شخصی گرفته که آن را بررسی کند و بعد از بررسی و سنجش تصمیم بگیرد که آن را خریداری نماید یا خیر. کسی که مالی را به این شکل اخذ نموده است می تواند مال را بازگرداند یا آنکه آن را نگاه دارد و قیمت آن را بپردازد. فقها و حقوقدانان در اعتبار و عدم اعتبار چنین تعهداتی اختلاف نظر دارند و مقررات قانونی نیز در این مورد نص صریح و شفافیت لازم را ندارند. اگر چه عده ای بر این باورند که موضوعات تعهد تخیری باید هم عرض یکدیگر باشند تا به اعتبار عقد خللی وارد نیاورد. این عده معتقدند تعهد تخیری، تعهد به دو یا چند مال با اوصاف و بهای معین است و انتخاب کننده نیز معلوم است و هیچ ابهام و تردید نامتعارفی باقی نمی ماند. گاهی به جای تعیین موضوع تعهد، ضابطه ای تعیین می گردد که در این صورت نباید موضوع تعهد را مجهول تلقی کرد. در واقع با تعیین دارنده حق انتخاب که ممکن است متعهد یا متعهدله باشد غرر از بین می رود و زمینه بطلان تعهد منتفی می گردد. عده ای نیز بر خلاف آن نظر دارند. نگارندگان در این مقاله سعی دارند ضمن تبیین مفهوم تعهد تخیری، مقایسه آن با عناوین و مفاهیم مشابه، اعتبار یا عدم اعتبار آن را در فقه و حقوق ایران بررسی نموده و راه کار مناسبی را در اختیار علاقه مندان قرار دهد.

کلمات کلیدی:

موضوع تعهد، تعهد تخیری، معین بودن، غرر.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1871356>

